

TÌNH THÙ TRONG ĐAO

Hồi 32

Kim Ngư trong Tiểu Lâu

Zruy Phong Tẩu đang hút thuốc.

Cũng không biết bởi vì lá thuốc quá ẩm, hay là vì nhét quá chặt, ống điếu không cháy lâu lắm.

Ống giấy lại đã cháy rụi.

Tư thế hút thuốc của Truy Phong Tẩu rất kỳ quái, lão dùng ngón cái, ngón trỏ, và ngón giữa của bàn tay trái cầm ống điếu, ngón áp út và ngón út vênh vênh hơi chìa ra.

Phó Hồng Tuyết dùng ngón trỏ và ngón cái cầm ống giấy, ba ngón còn lại cong cong uốn khúc.

Ngón áp út và ngón út của Truy Phong Tẩu cách uyển mạch của Phó Hồng Tuyết không tới bảy phân.

Thân thể hai người không động đậy, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ có ống giấy đang cháy lấp lóe phát sáng.

Ngọn lửa đã gần đốt tới tay Phó Hồng Tuyết, hấn lại cả một chút cảm giác cũng không có.

Ngay lúc đó, "tách" một tiếng, lá thuốc trong ống điếu chung quy đã bắt lửa.

Ngón áp út và ngón út của Truy Phong Tẩu tựa hồ đã hơi động đậy, ba ngón tay cong cong của Phó Hồng Tuyết cũng hơi động đậy, động tác của bọn họ đều rất mau mắn, lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa vừa động đã đình chỉ liền.

Phó Hồng Tuyết lùi lại một bước, Truy Phong Tẩu bắt đầu nhả khói, hai người vẫn cúi đầu, ai cũng không nhìn đối phương một cái.

"Bọn họ chừng như đã kết thúc trận quyết đấu?" Kim Ngư hỏi Vương lão tiên sinh: "Trường quyết đấu này xem chừng không phân thắng bại, nhưng tôi tin nhất định có một bên đã thắng".

- Đúng.

- Ai đã thắng?

"Truy Phong Tẩu một mực đợi cơ hội, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không cho lão một chút cơ hội, cuối cùng lão quả thật nhịn không được, ngón áp út và ngón út thoáng phát

động, mỗi một động tác của mỗi một ngón tay của lão đều tàng ẩn biến hóa tinh trí". Vương lão tiên sinh đáp: "Nhưng ba ngón tay cong cong của Phó Hồng Tuyết lại lập tức phong bế mỗi một biến hóa của lão liền".

Kim Ngư lắng nghe rất kỹ.

"Hai người tuy chỉ bắt quá động đậy vài ngón tay, nhưng lại là thiên biến vạn hóa, sinh tử mỏng manh như sợi tóc". Vương lão tiên sinh thốt: "Nguy cơ giữa lúc đó tuyệt không thua kém gì người ta dùng trường đao lợi kiếm chém chặt".

- Nói như vậy người thắng là Phó Hồng Tuyết ?
- Phải.

o0o

Khói thuốc phì phà, Phó Hồng Tuyết thoái hồi trở lại chỗ đứng hồi nãy.

Truy Phong Tẩu chậm chậm hút thuốc, từ từ ngẩng đầu, lão phảng phất cho tới bây giờ mới nhìn thấy Phó Hồng Tuyết.

"Người đã đến ?" Truy Phong Tẩu mỉm cười hỏi hấn.

- Phải.
- Người đã đến trễ.
- Đến trễ vẫn hơn là không đến.
- Ta chỉ hy vọng người không đến.
- Ta đã đến.

"Đã đến thì mời". Truy Phong Tẩu thốt: "Mời vào đại sảnh".

o0o

Kim Ngư vẫn đang nhìn bọn họ qua vọng viễn kính, nhìn rất tử tế, môi nàng phảng phất đang mấp máy.

Nhìn thấy động tác đó của nàng, Vương lão tiên sinh đột nhiên mỉm cười, chợt hỏi:

- Ta biết người học được một thứ rất ít người có thể học được.
- Thứ gì ?
- Độc thần ngữ.
- Độc thần ngữ ?

"Phải". Vương lão tiên sinh đáp: "Chỉ cần người có thể nhìn thấy một người đang mở miệng nói chuyện, người có thể biết hắn đang nói gì".

"Ông chừng như biết rất nhiều về tôi". Khi nói câu đó, Kim Ngự tịnh không biểu xuất ý tứ không vui, lại còn cười cười: "Ông đương nhiên nên biết rất nhiều, nếu không ông làm sao có thể để tôi ở kê bên ?"

Wương lão tiên sinh cười cười, sau đó mới hỏi:

- Hiện tại là ai đang nói chuyện ?

"Là Phó Hồng Tuyết". Kim Ngự đáp: "Hắn nói đến trể còn hơn là không đến".

Wương lão tiên sinh mỉm cười.

"Truy Phong Tẩu liền nói lão chỉ mong hắn đừng đến". Kim Ngự vừa nhìn vào vọng viễn kính vừa kể: "Phó Hồng Tuyết trả lời hắn đã đến rồi".

Wương lão tiên sinh mỉm cười gật gật đầu.

Môi Kim Ngự đang mấp má, sau đó nàng lại kể tiếp:

- Đã đến thì mời, mời vào đại sảnh.

Kể đến đó, nàng từ từ hạ vọng viễn kính xuống, trên mặt lại lộ xuất vẻ nghi hoặc.

"Gì vậy ?" Vương lão tiên sinh hỏi.

"Đại sảnh ?" Kim Ngự nhìn lão: "Tại sao phải mời Phó Hồng Tuyết vào đại sảnh ?"

"Khách nhân đến, đương nhiên là chiêu đãi ở đại sảnh". Vương lão tiên sinh cười cười: "Có lẽ nào muốn chiêu đãi hắn trong phòng người ?"

Nghe câu nói chơi đó, Kim Ngự không những không cười, trái lại còn thở dài:

- Tôi không phải là con nít ba tuổi, ông hà tất phải la tôi vậy chứ ?

Nàng chú thị nhìn lão, lại nói:

- Phó Hồng Tuyết có thể từ Vạn Mã Đường tìm đến đây, nhất định có rất nhiều hoài nghi đối với Hầu Viên, có lẽ còn nắm rất nhiều manh mối trong tay, dưới tình hình này, ông còn có thể điềm nhiên cười nói, không gấp không run, nghĩ nhất định có cách đối phó hắn.

Wương lão tiên sinh thỏa mãn gật gật đầu.

"Tôi chỉ nghĩ không thông ông tại sao không đưa đường dẫn lối cho hắn vào bí thất bố trí đầy hầm bẫy giết người, trái lại còn mang hắn vào đại sảnh ?" Kim Ngự hỏi Vương lão tiên sinh: "Tại sao vậy ?"

Wương lão tiên sinh không nói ra nguyên nhân liền, trước tiên lão cười cười, sau đó đi đến gần bàn, rót một chén rượu, chậm chậm nhấp một ngụm, đợi đến khi rượu đã thấm vào bao tử, lão mới mở miệng.

"Có ba chuyện người nhất định phải biết". Vương lão tiên sinh cười nói: "Thứ nhất, Phó Hồng Tuyết có thể tìm đến đây là do ta an bài cấp manh mối cho hắn, nếu không cả đời hắn cũng không hoài nghi đến Hầu Viên. Thứ hai, hằm bẩy giết người bí mật của ta dùng để đối phó người khác thông thường đều rất hữu hiệu, nhưng đem đối phó với Phó Hồng Tuyết, ta bảo đảm một chút hữu dụng cũng không có".

- Tại sao ?

"Bởi vì hắn là người do Bạch Phụng công chúa của Ma Giáo là Âm Bạch Phụng nuôi dưỡng". Vương lão tiên sinh đáp: "Cơ quan sát nhân, hạ độc, ám khí, mấy thứ đó ta bảo đảm trên giang hồ không có một ai có thể thắng được Ma Giáo".

- Còn chuyện thứ ba ?

"Người chiêu đãi hắn ở đại sảnh là người". Vương lão tiên sinh chỉ Kim Ngư.

"Tôi ?" Kim Ngư ngây người: "Tôi chiêu đãi hắn ?"

- Phải.

oOo

Bước vào đại sảnh, vật đầu tiên Phó Hồng Tuyết nhìn thấy là một bức họa, một bức hoành rộng bốn trượng bảy thước, treo trên bức tường đối diện.

Bức họa tuy rất lớn, cảnh vật trong họa lại rất đơn thuần, chỉ có một nữ nhân đang ngồi trên một cái ghế, trên tay ôm một đứa bé đang bú.

Đứa bé là bé trai, nữ nhân lại là Phong Linh.

Phong Linh trong họa mỹ lệ như bên ngoài, hài tử bông trong lòng nàng vận hoa y, đội mũ đỏ, nhìn chỉ mới ra đời khoảng hai ba chục ngày, lại trắng trẻo mập mạp, cực kỳ khả ái.

Nhưng đôi mắt to tròn không ngờ lại có nhãn thần lãnh đạm, cô độc.

--- Có lẽ nào đứa bé ôm trong lòng Phong Linh là thân sinh cốt nhục của hắn, là máu huyết của hắn ?

Không thể nào, không thể được.

Một đêm triền miên cùng Phong Linh, đến hôm nay chỉ bất quá cỡ mười ngày, làm sao có thể sinh hạ đứa bé ?

Ý tứ trong bức họa đó có phải muốn đề tỉnh Phó Hồng Tuyết rằng Phong Linh đang trong tay "y", đứa bé cũng đang trong tay "y" ?

Nhìn thấy bức họa đó, trên mặt Phó Hồng Tuyết một chút biểu tình cũng không có,

nhưng trong tâm hẳn lại hy vọng được đi đến ẩm bồng đưa bé đó làm sao.

Nhưng hẳn phải kiên nhẫn, hơn nữa phải lãnh tĩnh.

Chủ nhân của bức họa đó là ai ? Là người thế nào ? Ở đây có nguy hiểm gì ?

Tất cả những câu hỏi đó đòi hỏi hẳn phải lãnh tĩnh, tuyệt đối lãnh tĩnh để đối phó.

Tòa đại sảnh đó đương nhiên không chỉ rộng bốn trượng bảy thước, ngoài bức họa đó ra, trên bức tường trắng như tuyết còn treo đủ thức đủ dạng vũ khí.

Kỳ trung có một cây búa đá to lớn dùng để săn thú thời thượng cổ khi đồng thiết còn chưa được phát hiện, có trường mâu và phương sóc các tướng sĩ thời Chiến Quốc dùng giao phong nơi sa trường, có Thanh Long Yểm Nguyệt Đao của mà Võ Thánh Quan Vũ sử trong truyền thuyết, cũng có khóa hổ lam và hồ hình kiếm những món ngoại môn binh khí hiếm thấy trong giang hồ.

Nhưng kỳ trung nhiều nhất lại là đao.

Đơn đao, song đao, nhận linh đao, quý đầu đao, kim bối khảm sơn đao, giới đao, cửu hoàn đao, ngư lân tử kim đao ... thậm chí còn có Thiên Vương Trảm Quỷ Đao dài gần một trượng.

Nhưng vật lọt vào mắt Phó Hồng Tuyết làm cho hẳn kinh tâm, lại là một thanh đao đen sì.

Đao đen sì như tử vong, hoàn toàn giống hệt thanh đao nằm trong tay hẳn.

oOo

Treo cả trăm thứ binh khí, không ngờ còn chưa lấp hết tường, căn phòng đó khoan khoái tới cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được.

Trên tường máng đầy binh khí, nhưng trên sàn lại phô trương thảm Ba Tư từ đầu tới cuối phòng, khiến cho căn phòng lộ vẻ ôn hòa ấm cúng khôn tả

Mỗi thứ đồ vật treo trong phòng đều trải qua quá trình chọn lọc tinh tế, Phó Hồng Tuyết cả đời này chưa bao giờ đi qua một địa phương cao quý hoa lệ như vậy.

Cả đại sảnh trừ binh khí và đồ đạc ra, không có tới nửa người, tĩnh lặng, hơn nữa còn ớn ớn lạnh lạnh.

Phó Hồng Tuyết nhìn bốn phía, đứng yên bất động ở đó, ánh mắt phảng phất đang nhìn bức họa, phảng phất xuyên thấu bức họa lạc vào nơi xa xăm.

Cũng không biết đứng đó đã bao lâu, tòa đại sảnh vốn hoàn toàn chết lặng đó thình lình vang lên một thứ thanh âm rất kỳ quái.

Thanh âm đến từ ngoài đại sảnh, đơn điệu, ngắn gọn, bén nhọn, khủng bố, từng tiếng từng tiếng nối đuôi nhau, vang vọng không ngừng.

Bình khí trên tường lấp lóe hàn quang dưới ánh đèn, Phó Hồng Tuyết lại không nhìn tới. Giờ phút này, tình huống này, hẳn tuyết không thể bị bất cứ chuyện gì phân tâm.

Nhưng hiện tại hẳn lại vô phương tập trung tinh thần, thanh âm ngắn gọn sắc bén đó một mực vang vọng không ngừng, giống như một quả cương chùy đập vào thần kinh của hẳn không ngừng.

Nhưng nhìn từ bề ngoài, Phó Hồng Tuyết vẫn đứng yên bất động như trước, không có vẻ đang chịu đựng tiếng động đột ngột đó.

Lại không biết bao lâu sau, trong tiếng vọng sắc bén ngắn gọn phát ra một thanh âm mới.

Đó là thanh âm có người mở cửa, cửa còn kèn kẹt mở, nhãn quang của Phó Hồng Tuyết lập tức bắt đến phía trái đại sảnh có một phiến cửa, một nữ nhân hoàng y mỹ lệ đang đứng trước cửa ngưng thị nhìn hẳn.

Nữ nhân hoàng y đó nhìn phảng phất giống Phong Linh, nhưng nàng ta lại không phải là Phong Linh, nàng ta còn trẻ hơn Phong Linh nhiều.

Vẻ đẹp của nàng ta không giống vẻ đẹp của Phong Linh, Phong Linh đẹp thành thực, có vận vị, nàng ta đẹp thanh tân thuần khiết, nhìn phảng phất một con cá vàng quẫy đuôi trong nước.

Nàng ta bước vào, nhẹ nhàng khép cửa, đi ngang qua người Phó Hồng Tuyết, đi tới trung ương đại sảnh mới quay mình đối diện hẳn.

“Ta biết ngươi là Phó Hồng Tuyết”. Thanh âm của nàng cũng thanh thuần như con người nàng: “Ngươi lại nhất định không biết ta là ai”.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên không biết nàng là ai, nhưng hẳn lại không nghĩ tới, cho nên nữ nhân như con cá vàng đó chỉ còn nước mở miệng.

“Ta họ Kim, có thể coi là nữ chủ nhân ở đây, cho nên ngươi có thể gọi ta là Kim phu nhân”. Nàng nói rất thẳng thắn, hiển nhiên không phải kiểu nữ nhân nhu nhược: “Nếu quả ngươi cảm thấy lối xưng hô đó quá tục, cũng có thể gọi ta là Kim Ngư”.

Nữ nhân vận hoàng y đó đương nhiên là Kim Ngư hồi nãy dùng vọng viễn kính nhìn Phó Hồng Tuyết trên tiểu lầu.

“Kim Ngư là ngoại hiệu của ta”. Kim Ngư mỉm cười thốt: “Bằng hữu của ta đều thích gọi ta bằng cái tên đó”.

“Kim phu nhân”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

Hắn không phải là bằng hữu của nàng, hắn cũng không có bằng hữu.

Kim Ngư đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, lại vẫn cười rất vui vẻ.

“Không trách gì người ta nói người là quái nhân, người quả nhiên là vậy”. Kim Ngư cười nói: “Tất cả mọi người đến chỗ này đều đối với những thứ vũ khí này rất có hứng thú, người lại chững như không nhìn qua tới một lần”.

Những thứ vũ khí đó đích xác đều là tinh phẩm, muốn thu thập bao nhiêu thứ vũ khí đó đích xác không dễ dàng gì, có thể nhìn thấy cũng không dễ dàng gì, thứ cơ hội như vậy, người luyện võ rất ít khi nguyện ý bỏ qua.

Phó Hồng Tuyết lại phảng phất không thèm để ý tới.

Kim Ngư đột nhiên quay người đi đến sát tường, lấy xuống một thanh thiết kiếm đen sậm, nặng trọng trùng, hình dáng cổ kính:

- Người có nhận ra thanh kiếm này ai dùng không ?

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn một cái:

- Đó là kiếm của Quách Tung Dương.

“Quả nhiên là hảo nhãn lực”. Kim Ngư giơ cao thiết kiếm: “Đây tuy chỉ bất quá là một vật phổ tạo, nhưng hình trạng, phân lượng chiều dài, thậm chí cả sắt dùng để luyện kiếm, đều tuyệt đối hoàn toàn cùng một dạng với thiết kiếm của Quách Tung Dương”.

--- Cùng một dạng ? Binh khí có thể phổ tạo cùng một dạng, còn người ?

“Cả tua vải trên chuôi kiếm cũng là do chính tay lão nãi nãi của Quách gia kết thành”. Kim Ngư thốt: “Ngoại trừ thiết kiếm gia truyền của nhà bọn họ ra, trên trời dưới đất chỉ sợ rất khó lòng tìm ra thanh thứ ba”.

Nàng treo thanh kiếm lên, lại lấy xuống một ngọn trường tiên, ô quang lấp lánh, uyển chuyển như linh xà.

“Đó là binh khí của Tây Môn Nhu”, Phó Hồng Tuyết thốt: “Thần Xà Tiên xếp hàng thứ bảy trong Binh Khí Phổ”.

“Người đã nhận ra ngọn xà tiên này, đương nhiên cũng nhận ra Kim Cương Thiết Quả của Gia Cát Cương”.

Nàng treo trường tiên lên, lại cầm một đôi lưu tinh chùy gần cây Kim Cương Thiết Quả.

“Phong Vũ Song Lưu Tinh”, Phó Hồng Tuyết thốt: “Đứng hàng thứ ba mươi tư trong Binh Khí Phổ”.

- Hảo nhãn lực.

Trong khẩu khí của nàng tràn đầy ý tán thưởng, đặt lưu tinh chùy xuống, lấy xuống

một đôi thiết hoàn:

- Kim Tiền Bang năm xưa xưng bá võ lâm, bang chủ Thượng Quan Kim Hồng uy chấn thiên hạ, dụng đôi Long Phụng Song Hoàn này.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Không phải.

Kim Ngư hỏi lại:

- Không phải ?

“Đó là Đa Tình Hoàn”, Phó Hồng Tuyết thốt: “Là vũ khí độc môn của môn hạ đệ tử Tây Bắc Song Hoàn Môn”.

- Vũ khí giết người, làm sao có thể gọi là Đa Tình ?

“Bởi vì một khi nó chạm vào binh khí của đối phương, là dính chặt phá quấy không rời, giống như người đa tình”. Trên khuôn mặt trắng nhợt của hắn đột nhiên lộ xuất biểu tình rất kỳ quái, nói tiếp: “Chung tình, dính chặt phá quấy tới tận xương tủy, sóng xói đá mòn, tới chết mới an nghỉ, người đa tình làm sao mà không phải là người giết người cho được”.

“Chung tình, không chết không ngừng nghỉ, có lúc không những hại người khác, còn hại tới chính mình”. Kim Ngư thở dài thốt.

- Chỉ sợ thông thường toàn là hại chính mình.

- Không sai, thông thường đều hại chính mình.

Hai người lẳng lẳng đối diện nhau, qua một hồi rất lâu, Kim Ngư mới cười ngọt ngào, lại hỏi:

- Những binh khí đó có thứ nào người không nhận ra không ?

- Không.

“Mỗi thứ vũ khí đó đều có lai lịch, đều từng trải qua một thời oanh động giang hồ, muốn nhận ra chúng, cũng không phải là chuyện quá khó”. Kim Ngư cười cười thốt.

- Trên thế gian vốn không có chuyện gì là thật sự khó khăn.

- Chỉ tiếc có những binh khí tuy đã từng danh chấn thiên hạ, giết người vô số, lại từ đó đến giờ chưa có ai có thể thật sự thấy qua diện mục, thí dụ như ...

- Tiểu Lý Phi Dao ?

“Không sai, Tiểu Lý Phi Dao, lệ bất hư phát, cả Thượng Quan Kim Hồng võ công hiệu xưng vô địch cũng đều khó tránh khỏi chết dưới đao, đích xác có thể cho là thiên hạ đệ nhất danh đao”. Kim Ngư thở dài một hơi: “Chỉ tiếc cho tới hiện tại, cũng còn chưa có ai có thể thấy qua lưỡi đao đó”.

--- Đao quang lóe lên một cái, đã cắt gọn yết hầu, hình trạng dài ngắn của đao, có ai có thể thấy rõ ràng ?

“Cho nên cho tới hôm nay, điều này là một nghi vấn lớn nhất trong võ lâm”. Kim Ngư thốt: “Bọn ta phí tận khổ tâm, vẫn không có cách rèn đúc thành một phi đao như vậy”.

“Tiểu Lý Phi Đao vốn vô phương giả mạo”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp lời nàng. Kim Ngư chợt cười một cách thần bí:

- Cũng may bọn ta đã bắt tất phải phổ tạo nữa.

Tay nàng thình lình giương ra, trong tay đột nhiên xuất ra một lưỡi phi đao.

Phi đao dài ba ba tấc bảy phân.

Nhìn thấy phi đao trong tay Kim Ngư, mắt Phó Hồng Tuyết nhú lại:

- Tiểu Lý Phi Đao ?

“Phải”. Kim Ngư cười đáp: “Tiểu Lý Phi Đao nếu giả bảo đảm cho đổi lại”.

“Còn Diệp Khai ?” Phó Hồng Tuyết chợt hỏi.

“Diệp Khai ?” Kim Ngư ngây người: “Sao người lại đột nhiên hỏi về gã ?”

Phó Hồng Tuyết nhìn chằm chằm lưỡi đao trong tay nàng: “Đó là phi đao của Diệp Khai”.

“Ồ ?” Nàng hỏi: “Người làm sao có thể nói đây là phi đao của Diệp Khai, không phải đao của Lý Tầm Hoan ?”

“Lý đại hiệp ngao du giang hồ đã bốn năm chục năm, ít nhất cũng đã hai ba mươi năm nay không còn xuất hiện trong giang hồ”. Phó Hồng Tuyết đáp: “Lúc ông ta còn ở giang hồ, phi đao rất khó lòng để ai nhìn thấy, hà huống là đã lâu không lộ diện”.

Hắn nhìn lưỡi đao trong tay nàng, lại nói:

- Diệp Khai thất tung mấy ngày trước, bọn người bắt chợt có lưỡi phi đao đó, chẳng khác gì chuyện một cộng một.

Kim Ngư mỉm cười:

- Không sai, đây là đao của Diệp Khai, cả người Diệp Khai cũng ở đây, đến lúc người nên biết, nhất định có thể để người biết.

Kim Ngư đặt phi đao bên cạnh thanh đao đen sì như tử vong, sau đó lấy thanh đao đen sì đó xuống.

Đao quang lóe lên một cái, đao đã ra khỏi vỏ.

“Ta biết thanh đao này không thể cho người ta thấy”. Kim Ngư cười nói: “Chỉ sợ cả chính người cũng rất ít khi thấy”.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết trắng nhợt, trắng nhợt đến mức cơ hồ trong suốt, thanh âm lại càng lạnh lùng:

- Ta biết có những người cũng như vậy.
- Người ?

“Có những người tuy danh động giang hồ, giết người vô số, nhưng lại chưa từng có ai có thể thấy được chân diện mục của y”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt: “Giống như là chủ nhân Hầu Viên”.

- Vương lão tiên sinh ?
- Phải.

Kim Ngư cười cười:

- Ông ta hữu danh ? Hữu danh gì đây ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng chú thị nhìn nàng.

“Điểm Thương Ngọc Kiếm Khách Vương Thiện Sinh, Sơn Đông Khoái Kiếm Vương Chính Trung, Bá Vương Trang Truy Hồn Thương Vương Minh Mặc, những người đó đều hữu danh trên giang hồ, lại là những người rất khó gặp”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt: “Chỉ là bọn họ đều không phải là chủ nhân Hầu Viên”.

- Sao bọn họ lại không phải ?

“Bọn họ còn quá trẻ, từ khi bọn họ thành danh cho tới nay chỉ khoảng hai ba chục năm, niên kỷ mỗi người đều ở khoảng năm sáu chục tuổi”. Phó Hồng Tuyết đáp: “Một người đã được kêu là lão tiên sinh, niên kỷ của lão ít ra cũng phải tám chục trở lên”.

- Ô ?
- Cho nên ta tính đi tính lại, chỉ có một người là phù hợp.
- Ai ?
- Vương Linh Hoa.

“Vương Linh Hoa ?” Kim Ngư ngắt người: “Người nói là Vương Linh Hoa, người cùng Trần Lăng, Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi tề danh ?”

- Phải.

- o O o -